

Bartomeu Compte

SECRETARI GENERAL CCOO

La valoració sindical de l'acord és positiva, ja que davant dels anuncis del Govern, mantinguts durant tot el 2010, de la immobilitat del retard de la jubilació als 67 anys i dels 41 anys cotitzats per tenir dreta a la jubilació màxima, a darrera hora s'ha fet un esforç important -deixar de ser la correja de transmissió dels mercats i l'hegemonia liberal europea- per decantar-se pel consens i per l'acord que tants bons rèdits ha donat a la cohesió social en el nostre país.

Des de CCOO diem que s'ha aconseguit fer canviar la unilateralitat de la reforma, en la qual la clau de volta de l'acord és haver mantingut els 65 anys com a edat de jubilació i no haver sobrepassat els 39 anys de cotització. Però també s'ha mantingut la jubilació parcial i s'allarga la mà a col·lectius amb especials dificultats, com les dones i els joves. Podem dir que hem aconseguit

► Reclamem una reforma del sistema financer que garanteixi el flux de crèdit a famílies i empreses

guir forçar un acord i blindar el debat en el tràmit parlamentari. És evident que per part del Govern s'ha posat tot l'èmfasi a actuar sobre la despesa, però nosaltres hem fet que s'actui sobre els ingressos, el vertader punt flac del sistema, tot i que estarem amatents al que s'acabi de perfilar en el BOE.

Tant se val que, com en qualsevol acord, no tot és positiu, però continuem garantint la sostenibilitat del sistema, i el resultat reforça el sindicalisme com a referent social: hem aconseguit conservar la capacitat contractual sindical, de tal manera que es ratifica que no es procedirà a la reforma del sistema públic de pensions sense un acord previ per part dels agents socials, em-

preses i treballadors/es. Alhora que hem barrat el pas a la introducció dels impostos en el sistema, la qual cosa duria el debat als Pressupostos Generals de l'Estat i, per tant, estaria més subjecte a la conjuntura de les majories transitòries en detriment de la immensa majoria social que es recolza en el sistema públic.

Hem aconseguit resistir l'embat de determinats poders econòmics que desitjaven la implantació d'una pensió sòcol que obrís la porta a la generalització dels plans de previsió privats -de fet, l'ofensiva a través d'una part dels mitjans encara segueix esbandint aquest missatge. I hem insistit per reforçar els ingressos del sistema, on determinats règims suposaven un desequilibri -que ara es reconduïx-, i mantenim que els treballadors/es qualificats i el cotitzant de classe mitjana -que és també garant del sistema públic-, pugui mantenir totes les

expectatives en el sistema. Som conscients que per reforçar la sostenibilitat tothom és útil, i més quan s'estima que única-ment el 14% dels ciutadans depèn exclusivament d'un pla privat de pensions. Cal recordar aquí que bona part de la crisi financera origen de la crisi actual és a causa de la nefasta gestió dels plans privats de pensions, enfront del 80% de la taxa de substitució entre la darrera nòmina cobrada i la primera pensió del sistema públic espanyol -a Alemanya, 50%- en tant que permet mantenir la qualitat de vida.

No neguem que tard o d'hora calia reformar el sistema públic de pensions, que no oblidem que és el major instrument de redistribució de rendes de l'Estat, però amb l'acord continuem evitant reconvertir la jubilació en un element d'assistència social. Cal recordar que les prestacions socials no estan garantides sense més, sinó que són fruit de la pressió social - recordem el recent 29S - i només amb aquesta mateixa pressió social les podem preservar, com hem aconseguit un cop més. Amb tot, és segur que no es resolen totes les deficiències del mercat de treball, però és un bon acord, és a dir, el producte d'una estratègia perseverant de resistència da-

vant una ofensiva molt potent per desarticular l'Estat del benestar.

D'altra banda, tenim encara altres fronts d'enfrontament que continuen oberts, com la iniciativa legislativa popular -una prioritat per canviar la Reforma Laboral i l'acord i el consens ens ha d'ajudar a trobar complicitats a Les Corts- o la reforma de la negociació col·lectiva, que, tal vegada, exigeixin una altra mobilització adequada en el moment precís per preparar elements que permetin aplegar forces a l'entorn del sindicat i capacitat de pressió per afavorir l'estratègia que ens permeti la recuperació i l'ampliació de drets, alguns d'ells afectats greument pel Govern a l'emparedament de la crisi econòmica.

I perquè no tot està fet, reclamem una reforma del sistema financer que garanteixi el flux de crèdit a famílies i empreses, la reforma fiscal i la lluita contra el frau i l'economia submergida que obri recursos públics per dinamitzar el consum i l'activitat econòmica i, en darrer lloc, no defallirem a l'hora d'exigir recutar el poder adquisitiu de les pensions congelades en el 2011.

En tot cas, amb l'acord social i econòmic, aquest 2011 ja no serà un any perdut socialment com ho va ser el 2010!

L'ACORD SOCIAL I ECONÒMIC. LES PENSIONS, UNA QÜESTIÓ AMB SUBSTANTIVITAT PRÒPIA